

Szegedi Ítéltábla
Bf.III.316/2018/23.

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2019. január 29. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján a Bf.III.316/2018. számú ügyben meghozta a következő

í t é l e t e t:

A testi sértés bűntette miatt **vádltott neve** ellen indított büntetőügyben a **Szolnoki Törvényszék** 2018. április 6. napján kihirdetett **6.B.729/2017/47.** számú ítéletét **megváltoztatja** akként, hogy

a Szolnoki Városi Bíróság 4.Bk.696/2011/3. számú végzésével kiszabott 5 (öt) hónap fogházbüntetéssel kapcsolatban engedélyezett feltételes szabadságot megszünteti.

Az elsőfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség összege helyesen 275.307.- (kettőszázhetvenötezer-háromszázhet) forint, melyből a vádlott 240.307.- (kettőszáznegyvenezer-háromszázhet) forintot köteles megfizetni külön felhívásra az állam javára, míg 35.000.- (harmincezer) forint bűnügyi költséget az állam visel.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a vádlott tényleges tartózkodási helye a [bv. intézet neve].

Megállapítja, hogy a másodfokú eljárás során felmerült 30.000.- (harmincezer) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Szolnoki Törvényszék ítéletével vádlott neve vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés bűntettében [Btk. 164. § (1) és (3) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulat], ezért mint visszaesőt 3 év 6 hónap szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben állapította meg, továbbá rendelkezett arról, hogy a vádlott a kiszabott szabadságvesztésből annak háromnegyed részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A kiszabott szabadságvesztésbe a 2017. március 5. napjától 2018. január 9. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt beszámította. Rendelkezett a lefoglalt bűnjelről, illetőleg kötelezte a vádlottat a büntetőeljárás során felmerült 273.407.- forint bűnügyi költségéből 228.407.- forintnak felhívásra az állam részére történő megfizetésre, továbbá megállapította, hogy 45.000.- forint költség az állam terhén marad.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen fellebbezést jelentett be az ügyész a vádlott terhére, a fő- és

mellékbüntetés súlyosítása, míg a vádlott és védője egyezően a kiszabott büntetés enyhítése érdekében. A vádlott fellebbezésének írásbeli indokolásában már az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, illetőleg bizonyítás lefolytatását indítványozta. Beadványaiban kifejtette, hogy a törvényszék pontatlanul rögzítette ítéletében a sértettnek a bűncselekmény elkövetését megelőző tevékenységeit, ugyanis a cselekmény előtt pár nappal a sértett nem pusztán egy öntözőcsatorna jegén egy nejlonzsákon csúszkált, hanem 8-10 alkalommal fel is ugrott, majd a hasára esett, illetőleg ugyancsak a cselekményt megelőzően rönkfát is vágott. Mindezekre figyelemmel indítványozta az orvosszakértői vélemény kiegészítését a tekintetben, hogy a sértett sérülése ezen módokon keletkezhetett-e, illetőleg a tekintetben is, hogy a sértett által elszenvedett ún. kétszakaszos léprepedés nem lappanghat-e akár napokig is. Ezen túlmenően indítványt tett a sértett tárgyalásra történő megidézésére is, ennek azonban részletes indokát nem adta.

A védő fellebbezésének írásbeli indokolásában elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére, és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására, másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatására és eltérő jogi minősítés mellett a büntetés enyhítésére, harmadlagosan a kiszabott büntetés enyhítésére tett indítványt. Kifejtette, hogy álláspontja szerint iratellenes az ítélet indokolásának az a megállapítása, amely szerint a vádlott a közöttük szokásban volt ütügetést meghaladó erejű ütést mért volna a sértetre, és a sértett ettől összeesett volna. Álláspontja szerint annyi állapítható meg, hogy a sértett és a vádlott is erősen ittas volt, ez az állapot pedig kisebb erejű ütés esetén is az egyensúly elvesztését okozhatja. Előadta, hogy figyelemmel azon körülményre, miszerint a sértett a vádbeli napon 18-19 óra körül lett rosszul, így teljességgel megalapozatlan az elsőfokú bíróság azon megállapítása, hogy a sértett a reggeli órákban a vádlott ökölütésétől szenvedett volna kétszakaszos léprepedést, ugyanis ezen sérülés órák, napok, esetenként hetek múlva a lépet ért trauma következtében létrejövő vérzés kiváltotta késői lépszakadás következménye. E tekintetben megismételte a vádlott által is előadottakat. Álláspontja szerint az igazságügyi orvosszakértői vélemény nem tartalmaz utalást a lép esetet megelőző állapotára, ezért nem vonható le az a következtetés, hogy a lép sérülése kizárólag a vádlott ütésétől származhatott. Hivatkozott továbbá arra - a vádlottal egyezően -, hogy a vádlott és a sértett ütésekét intéztek egymás felé, sérülés okozás szándéka nélkül, ezért a vádlott magatartása kizárólag a Btk. 164. § (1) bekezdés és (9) bekezdés c) pontja szerinti testi sértés büntettként értékelhető, a cselekmény ítélet szerinti minősítése ezért törvényellenes.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.264/2017/3-II. számú átiratában észrevételezte, hogy a nyomozó hatóság által 2017. február 5. és 2017. március 6. napjain foganatosított gyanúsított kihallgatások megsértették a 8/2013. (III.1.) AB határozat, valamint a 23/2003. (VI.24.) BM-IM együttes rendelet 9. § (2) bekezdésében foglaltakat, ugyanis a védő értesítése és a terhelt kihallgatása között a nyomozó hatóság általi kihallgatások esetében 24 óra egyik esetben sem telt el, és a védő sem volt jelen, ezért az említett vallomások bizonyítékként nem lennének figyelembe vehetők. Ugyanakkor a nyomozási bíró előtti meghallgatása során - védő jelenlétében - a vádlott a rendőrségen általa korábban előadottakat fenntartotta, erre figyelemmel az ügyészi álláspont szerint a vádlott valamennyi, a nyomozás során tett vallomása bizonyítékként értékelhető, ezért tévedett a törvényszék, amikor a terhelt első, nyomozás során tett vallomását nem értékelte bizonyítékként. Ezen túlmenően a főügyészség a tényállás több ponton történő kiegészítése, helyesbítése, a bűnösségi körülmények kiegészítése, helyesbítése és a jogszabályi hivatkozások kiegészítése mellett indítványozta, hogy az ítélet tábla a törvényszék ítéletét változtassa meg akként, hogy a vádlottal szemben kiszabott fő- és mellékbüntetést egyaránt súlyosítsa, egyebekben azt hagyja helyben.

Mind az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére, mind a büntetések súlyosítása, illetőleg enyhítése érdekében bejelentett fellebbezések alaptalanok, a főügyészi átiratban foglaltak

nagyrészt alaposak.

Tekintettel arra, hogy az elsőfokú ítélet meghozatalát követően, 2018. július 1. napján hatályba lépett a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (Be.), amelynek 868. § (1) bekezdése alapján a törvény rendelkezéseit - a 868-876. §-ban meghatározott eltérésekkel - a hatálybalépésekor folyamatban lévő büntetőeljárásokban is alkalmazni kell, az ítéletábrá az elsőfokú ítélet felülbíráta során a másodfokú eljárás lefolytatásakor hatályos törvény szerint járt el.

Az ítéletábrá a Be. 590. § (1) és (2) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezésekkel megtámadott ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbíráta, melynek során azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság az ügy érdemére kiható eljárási szabályt nem sértett.

Érdemben nem tévedett a törvényszék, amikor a vádlott legelső, nyomozati vallomását nem használta fel bizonyítékként, annak mellőzését azonban tévesen indokolta meg. Az elsőfokú bíróság megállapításával ellentétben a nyomozó hatóság 2017. február 5. napján a vádlott részére xy ügyvédet kirendelte védőként, majd ugyanazon a napon 17 óra 45 perckor értesítette a védőt a kirendelésről, illetőleg a gyanúsított kihallgatás időpontjáról (18 óra 20 perc). A védő ezt tudomásul vette, azonban közölte, hogy a gyanúsított kihallgatáson nem tud megjelenni. Ezt követően a gyanúsított kihallgatás fogantatására került.

Ezt követően a vádlottat 2017. március 5. napján 13 óra 7 perckor őrizetbe vették, ekkor - a főügyész íratban írtakkal ellentétben - új védő kirendelésére nem került még sor, az csak 2017. április 19. napján történt meg. Az őrizetbe vételt követően folytatódó gyanúsított kihallgatásra került sor 2017. március 6. napján 12 óra 56 perctől, a védőt a nyomozó hatóság ugyanezen a napon 11 óra 27 perckor értesítette. A védő a nyomozati cselekményen nem kívánt jelen lenni.

A gyanúsított kihallgatás - és az elsőfokú bírósági eljárás - során hatályban volt 23/2003. (VI.24.) BM-IM együttes rendelet 9. § (2) bekezdése szerint a védőt - a késedelmet nem tűrő eljárási cselekményeken kívül - kellő időben, legkevesebb huszonnégy órával korábban, a hely és időpont megjelölésével értesíteni kell azokról az eljárási cselekményekről, amelyeken a Be. alapján jelen lehet. Ezt jelenleg a Be. 113. § (3) bekezdése akként szabályozza, hogy a nyomozás során, ha az eljárási cselekmény sürgőssége indokolja, az idézés és az értesítés oly módon is kibocsátható, hogy a címzett azt az eljárási cselekmény időpontja előtt huszonnégy órával korábban kapja meg.

Az akkor hatályos 1998. évi XIX. törvény 179. § (1) bekezdése szerint a fogva lévő gyanúsítottat huszonnégy órán belül ki kell hallgatni. E határidőt attól az időponttól kell számítani, amikor a gyanúsítottat nyomozó hatóság elé állították.

A fent kifejtettekre figyelemmel a nyomozó hatóság a védőt mind az első, mind a második kihallgatásról huszonnégy óránál kevesebb idővel korábban értesítette. Emiatt az első gyanúsított kihallgatáson előadottak bizonyítékként nem használhatóak fel, hiszen itt a vádlott nem is volt fogva.

A második esetben ugyanakkor a vádlott már őrizetben volt, így kihallgatását huszonnégy órán belül fogantatítani kellett. E tekintetben nem sérült a főügyesség által hivatkozott 8/2013. (III.1.) AB határozat által lefektetett alkotmányos követelmény, ugyanis ezen határozat azt rögzítette, hogy a terhelt érdekében kirendelt védőt a terhelt kihallgatás helyéről és időpontjáról igazolható módon, olyan időben kell értesíteni, hogy a kirendelt védőnek lehetősége legyen az eljárási törvényben foglalt jogait gyakorolni, és a terhelt kihallgatáson részt venni. Jelen esetben tehát a második

gyanúsított kihallgatás foganatosítása során az akkor hatályos eljárási törvény - amelyet a jelenleg hatályos Be. 385. § (2) bekezdése ugyanilyen módon szabályoz - előírta a gyanúsított huszonnégy órán belüli kihallgatásának kötelezettségét, a kirendelt védő értesítése pedig a gyanúsított kihallgatás időpontjához képest időben történt.

A vádlottnak a nyomozási bíró előtti meghallgatására 2017. március 7. napján 13 órakor került sor, erről a védő 2017. március 6. napján 16 óra 7 perckor került tájékoztatásra. Az értesítés és a kihallgatás között ez esetben sem telt el 24 óra, azonban a védő ekkor már jelen volt, továbbá nyilvánvalóan elegendő ideje maradt a felkészülésre is. A vádlott - ekkor még gyanúsítottként - akként nyilatkozott, hogy a rendőrségen általa előadottakat fenntartja. Erre figyelemmel tehát valamennyi nyomozás során tett vallomása felhasználható lenne bizonyítékként.

Ugyanakkor nem hagyható figyelmen kívül az, hogy a nyomozási bíró előtti vádlotti nyilatkozat a bírósági tárgyaláson nem került ismertetésre, ekként azt a törvényszék nem tette a tárgyalás anyagává. Ebből következően az ott elhangzottak sem vehetők figyelembe bizonyítékként, így az első gyanúsított kihallgatásról készült jegyzőkönyvben foglaltak sem. Más a helyzet a második gyanúsított kihallgatással, az ott a vádlott által előadottak a fentebb kifejtettek szerint bizonyítékként figyelembe vehetőek voltak.

Összességében mindazonáltal a fenti eljárási szabálysértéseknek az ügy érdemére kihatása nem volt, hiszen a vádlott a bírósági szakban is minden alkalommal elismerte, hogy megütötte a sértettet, mindössze az eredmény kialakulásában játszott szerepét vitatta. Ezért az ítéletábra mindössze a fentiek megállapítására szorítkozott.

Nem ítélte alaposnak az ítéletábra az előterjesztett bizonyítási indítványokat.

A 2017. február 24. napján kelt igazságügyi orvosszakértői lelet és vélemény rögzítette, hogy a sértett által előadott kórlefolyás orvosszakértői szempontból elfogadható. Nem ritka az ún. kétszakaszos léprepedés, melynek során a traumás erőbehatásra a léptok részlegesen átszakad, majd a teljes szakadás csak órákkal később következik be a léptok alatti vérzés miatt megnövekedett nyomás hatására, a trauma kapcsán meggyengült tokrészetnek megfelelően (nyomozati iratok 303. oldal). A szakértői vélemény kizárja tehát azt, hogy a teljes szakadás napokkal, esetleg hetekkel később következzen be. Ezen körülményre, valamint a sértett azon nyilatkozatára figyelemmel, miszerint a sérülését teljes bizonyossággal a vádlott ütésének, és nem valamilyen más külső körülménynek tulajdonította, az ítéletábra arra az álláspontra helyezkedett, hogy semmi kétség afelől, hogy a vádlott legalább közepes erejű ütése vezetett a léprepedéshez. Megjegyzi az ítéletábra, hogy a vádlott olyan irányú védekezést, miszerint a sértett sérülését nem ő okozta volna, a nyomozati szakban történt három kihallgatása során egyetlen alkalommal sem terjesztett elő, hanem csak kizárólag a bírósági szakban, már az orvosszakértői vélemény ismeretében. Nem látta indokát a másodfokú bíróság a sértett ismételt kihallgatásának sem, ugyanis ezen tanút az elsőfokú bíróság már kihallgatta, eltérő tényállás megállapítása pedig ezen bizonyítás megismétlésétől semmiképpen nem lett volna várható. Mindezekre figyelemmel az ítéletábra az előterjesztett bizonyítási indítványokat elutasította.

A másodfokú bíróság az iratok egybehangzó adataira figyelemmel a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján az elsőfokú bíróság ítéleti tényállását az alábbiak szerint kiegészítette, illetőleg helyesbítette:

A Szolnoki Városi Bíróság 4.Bk.696/2011/3. számú, tárgyalás mellőzésével meghozott végzésével

kiszabott, végrehajtásában 2 évi próbaidőre felfüggesztett, majd utóbb végrehajtani rendelt 5 hónap fogházbüntetésből a vádlott 2016. október 7. napján feltételes kedvezménnyel szabadult, a feltételes szabadság 2017. október 6. napjáig tartott. Ezen kiegészítés azért vált szükségessé, mert a törvényszék elmulasztotta rögzíteni a feltételes szabadság befejező időpontját, és emiatt nem észlelte, hogy a vádlott a terhére megállapított bűncselekményt feltételes szabadság hatálya alatt követte el.

Az ítélet 2. oldalának 5. bekezdésében felsorolt elítélések adatai helyesen a következők:

A Szolnoki Városi Bíróság a 2007. szeptember 10. napján jogerős 1.Bk.414/2007/2. számú végzésével társtettesként elkövetett lopás vétsége és más bűncselekmény miatt 7 hónap börtönt szabott ki a vádlottal szemben, melynek végrehajtását 2 évi próbaidőre felfüggesztette pártfogó felügyelet elrendelése mellett. Ezen szabadságvesztés büntetés elrendelésre került, a szabadságvesztésből a vádlott 2009. június 24. napján feltételes kedvezménnyel szabadult, büntetését 2010. június 23. napjával kell kitöltöttnek tekinteni.

A Szolnoki Városi Bíróság a 2006. október 26. napján jogerős 12.Bk.531/2006/2. számú végzésével ittas járművezetés vétsége miatt 6 hónap, végrehajtásában 3 évi próbaidőre felfüggesztett fogházbüntetésre ítélte. A próbaidő 2009. október 25. napjáig tartott.

A fenti helyesbítések és kiegészítések azért voltak szükségesek, mert a törvényszék az említett két jogerős határozat adatait egyrészt tévesen (a jogerő időpontját 2016. és 2017. években jelölve meg) másrészt rendkívül hiányosan rögzítette, illetőleg a fentiek szerint az egyik elítélés nem vagyon elleni bűncselekmény elkövetése miatt született.

A Szolnoki Járásbíróság 5.Bpk.285/2014/2. számú határozata 2014. augusztus 5. napján emelkedett jogerőre.

A Mezőtúri Járásbíróság 3.B.60/2014/19. számú határozatával a vádlottat garázdaság vétsége miatt is bűnösnek mondta ki.

A Szolnoki Járásbíróság 18.B.804/2016/19. számú ítélete a Szolnoki Törvényszék 1.Bf.367/2017/9. számú határozata folytán 2018. március 6. napján emelkedett jogerőre. A jogerős határozattal kiszabott szabadságvesztés 1 év 2 hónap börtön, a bíróság a vádlottat 2 év közügyektől eltiltásra is ítélte. Ezt követően a Szolnoki Járásbíróság a 2018. június 11. napján kelt és 2018. augusztus 14. napján jogerőre emelkedett 27.Beü.361/2018/10. számú ítéletével az említett ítéletet, valamint a Szegedi Járásbíróság 17.B.3614/2016/41. számú és a Szegedi Törvényszék 2.Bf.847/2017/10. számú ítéleteivel kiszabott 5 hónap börtönt összbüntetésbe foglalta, melynek tartamát 1 év 5 hónap börtönben állapította meg. Ezen elítélését a vádlott 2018. január 10. napjától 2019. június 9. napjáig tölti.

A Mosonmagyaróvári Járásbíróság ítéletének száma helyesen: B.228/2017/7., a vádlott büntetőjogi felelősségét a 2017. március 2. napján elkövetett közokirat-hamisítás büntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt állapította meg.

A vádlott és sértett neve sértett 2017. február 4. napján a bűncselekmény elkövetését megelőzően, a reggeli órákban a boltban többek között alkoholtartalmú italokat is vásároltak, melyeket részben elfogyasztottak, és ezáltal ittas állapotba kerültek. Ezt követően került sor a vádlott részéről a bűncselekmény elkövetésére. Ezen kiegészítés azért vált szükségessé, mert az elsőfokú bíróság ítéletében nem rögzítette azt, hogy a vádlott ittas állapotban volt, jóllehet ezt súlyosító

körülményként a terhére értékelte.

A vádlott a sértettet - helyesen - a bal oldalán ütötte meg.

Egyebekben az elsőfokú bíróság a szükséges és lehetséges körben lefolytatott bizonyítási eljárás alapján megalapozott tényállást állapított meg, melyet az ítélet tábla a fentebb írt kiegészítésekkel és helyesbítésekkel határozatának alapjául elfogadott.

Az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére és a bűncselekmény eltérő törvényi minősítésére irányuló fellebbezések is a bizonyítékok mérlegelése ellen irányultak. Lényegében azt sérelmezték, hogy az elsőfokú bíróság elvetette a vádlott azon védekezését, miszerint a sértett sérülése a vádlotti ütésen kívül más, eltérő okból is keletkezhetett, és e tekintetben vitatták az igazságügyi orvosszakértői véleményben foglaltakat.

Az elsőfokú bíróság széles körű bizonyítási eljárást folytatott le, melynek során a rendelkezésre álló bizonyítékokat megvizsgálta és értékelte. Ennek során logikus magyarázatát adta annak, hogy a vádlott ténybelileg beismerő, de bűnösségét gyakorlatilag tagadó vallomását miért vetette el, és ítéleti tényállását miért ezen ténybeli beismerésre, továbbá sértett és tanú tanúk vallomására, valamint az igazságügyi orvosszakértői véleményekre alapította. Összességében okszerűen következtetett a vádlott büntetőjogi felelősségére, az általa kifejtetteket pedig az ítélet tábla is osztotta. E körben az ítélet tábla vissza kíván utalni a korábbiakban a bizonyítási indítványok elutasítása tárgyában kifejtettekre is.

A Be. 167. § (4) bekezdése szerint a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg.

A Be. 591. § (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékokra hivatkoztak, és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. Megalapozott tényállás esetén tehát a másodfokú eljárásban nincs törvényes lehetőség a bizonyítékok eltérő mérlegelésére, ezért az ezt támadó vádlotti és védői fellebbezések nem vezethetnek eredményre.

A megalapozott tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és cselekményét is a törvénynek megfelelően minősítette.

E tekintetben nem foghat helyt azon vádlotti és védői érvelés, miszerint a vádlott terhére megállapított bűncselekmény a Btk. 164. § (1) bekezdés, (9) bekezdés c) pontja szerint minősülne. A Btk. 7. §-a szerint szándékosan követi el a bűncselekményt, aki cselekményének következményeit kívánja, vagy e következményekbe belenyugszik. A Btk. 8. §-a szerint gondatlanságból követi el a bűncselekményt, aki előre látja cselekményének lehetséges következményeit, de könnyelműen bízik azok elmaradásában, vagy cselekménye lehetséges következményeit azért nem látja előre, mert a tőle elvárható figyelmet vagy körültekintést elmulasztja.

A vádlott a sértettet hastájékon, minimálisan közepes erővel ütötte meg. Az ütés erejére és a támadott testtájékon figyelemmel a vádlottnak mindenképpen tisztában kellett lennie azzal, hogy ilyen körülmények között testi sértést okozhat, ekként a lehetséges következményekbe belenyugodott, azaz cselekményét eshetőleges szándékkal követte el. Az életveszélyes eredményre csak a gondatlansága terjedt ki, a Btk. 9. §-a szerint pedig az eredményhez, mint a bűncselekmény

minősítő körülményéhez fűzött súlyosabb jogkövetkezmények akkor alkalmazhatóak, ha az elkövetőt az eredmény tekintetében legalább gondatlanság terheli. Helytállóan foglalt állást ezért a törvényszék, amikor a vádlott cselekményét a Btk. 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulata szerint minősítette.

A büntetés kiszabása körében mellőzte az ítélőtábla az enyhítő körülmények közül a részbeni beismerésre utalást, tekintettel arra, hogy az 56/2007. BK vélemény II/11. pontja szerint kizárólag a bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomás tekinthető enyhítő körülményként. A súlyosító körülmények körében pedig helyesen a vádlott visszaesést megalapozón túli többszörösen büntetett előélete tekintendő súlyosító körülményként. A visszaesői minőség nem értékelhető a terhére, ugyanis azt a törvényszék már értékelte akkor, amikor akként rendelkezett, hogy a vádlott a kiszabott szabadságvesztésből annak háromnegyed részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Az így helyesbített bűnösségi körülményekre figyelemmel nem tévedett a törvényszék, amikor a Btk. 79. §-ában rögzített büntetési célok elérése érdekében a vádlottat börtön fokozatban végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre és közügyektől eltiltásra ítélte, e körben azonban elmulasztotta feltüntetni a büntetési tétel középértékét, amely 5 év. Az ítélőtábla arra az álláspontra helyezkedett, hogy a megvalósult bűncselekmény tárgyi súlyára, valamint a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességre figyelemmel a vádlottal szemben kiszabott büntetés arányos, annak sem lényeges súlyosítása, sem lényeges enyhítése nem indokolt.

Észlelte az ítélőtábla, hogy a törvényszék ugyan közügyektől eltiltásra is ítélte a vádlottat, azonban elmulasztotta ennek jogszabályi alapját adni, amely a Btk. 61. § (1) bekezdése és a 62. § (1) bekezdése, továbbá nem tüntette fel a visszaesői minőségre utaló jogszabályhelyet sem, amely a Btk. 459. § (1) bekezdés 31. pontja.

Észlelte továbbá a másodfokú bíróság, hogy a törvényszék elmulasztott rendelkezni a Szolnoki Városi Bíróság 4.Bk.696/2011/3. számú végzésével kiszabott 5 hónap, végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett, majd utólag végrehajtani rendelt fogházbüntetéssel kapcsolatban engedélyezett feltételes szabadság megszüntetéséről, holott a vádlott a terhére megállapított bűncselekményt a feltételes szabadság tartama alatt követte el, ezért ezen rendelkezést a Btk. 40. § (1) bekezdés b) pontjára tekintettel pótolta.

Nem kellett ugyanakkor a vádlottat kizárni a feltételes szabadság kedvezményéből, mert a Btk. 38. § (4) bekezdés d) pontjában foglaltakra figyelemmel ezen rendelkezés meghozatala abban az esetben vált volna szükségessé, ha a vádlottat eredetileg is *végrehajtandó* szabadságvesztésre ítélték volna.

Tévesen állapította meg a törvényszék az eljárás során felmerült bűnügyi költség összegét, valamint azt is, hogy ebből mely összeg terheli a vádlottat, illetve melyet visel az állam. E tévedése részben abból fakad, hogy a nyomozati iratok költségjegyzékébe nem került bevezetésre a nyomozó hatóság által 2017. március 9. napján meghozott, a kirendelt segédszemélyzet díjának megállapításáról szóló határozat, amely jegyzőkönyv-vezetési és szakvélemény leírási díjként 5.900.- forintot állapított meg. Ezen túlmenően a költségjegyzékben 10. tételszám alatt bejegyzett 10.000.- forint védői díj helyesen 5.000.- forint, míg a 12. tételszám alatt bejegyzett szakértői díj helyesen 36.047.- forint volt. Erre figyelemmel az elsőfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség összege helyesen 275.307.- forint. Téves a vádlott, valamint az állam terhére megállapított bűnügyi költség összege is, amely - a fentiek mellett - abból is adódik, hogy a védő közreműködésével felmerült teljes költség vonatkozásában a törvényszék azt állapította meg, hogy az az állam terhén marad. Nem volt

figyelemmel ugyanakkor az elsőfokú elbírálás idején hatályos 9/2003. (V.6.) IM-BM-PM együttes rendelet 7. § (2) bekezdésében foglaltakra, miszerint ha a Be. szerint az eljárásban védő részvétele kötelező, és a terhelt részére már rendelkeztek ki védőt, a személyes költségmentesség *engedélyezése napjától* a kirendelt védő díját és költségét a Be. 74. § (3) bekezdésének c) pontja értelmében az állam viseli. Tekintettel arra, hogy a személyes költségmentesség engedélyezése csak a bírósági szakban történt meg a vádlott részére, így a nyomozati szakban felmerült 5.000.- forint védői díjat viselnie kell, és csak az ezen túlmenően felmerült 35.000.- forint büntügyi költséget viseli az állam. A hivatkozott rendelet 2018. július 1. napjától hatályon kívül helyezésre került, azonban a jogi segítségnyújtásról szóló 2003. évi LXXX. törvény 2018. július 1. napjától hatályos 63. § (2) bekezdése, valamint 17. § (1) bekezdés b) pontja lényegében azonosan rendelkeznek. Az elsőfokú bíróság által hivatkozott 1998. évi XIX. törvény 74. § (3) bekezdés - helyesen - c) pontjával pedig a jelenleg hatályos Be. 76. § a) pontja tartalmaz azonos rendelkezéseket.

Mindezekre tekintettel az ítéletábra mind a vádlott terhére, mind javára előterjesztett fellebbezéseket alaptalannak ítélte, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét - azt hivatalból is felülbírálván - a Be. 606. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta, egyebekben pedig a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy megállapította, miszerint a vádlott tényleges tartózkodási helye - figyelemmel a Be. 10. § (1) bekezdés 15. pontjára, 184. § (2) bekezdés f) pontjára, és 561. § (2) bekezdés b) pontjára - a [bv. intézet neve]

A másodfokú eljárás során a kirendelt védő vonatkozásában felmerült 30.000.- forint büntügyi költséget a Be. 76. § a) pontja és a Be. 576. § (1) bekezdés a) pontja alapján az állam viseli.

Az ítélettel szemben a Be. 615. § (1) és (2) bekezdése értelmében nincs helye fellebbezésnek.

, 2019. január 29.

Dr. Hegedűs István s. k.
a tanács elnöke

Dr. Kiss Dániel s. k.
előadó bíró

Dr. Katona Dorottya s. k.
bíró

A Szegedi Ítéletábra Bf.III.316/2018/23. számú ítélete és a Szolnoki Törvényszék 6.B.729/2017/47. számú ítéletének jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2019. január 29.

Dr. Hegedűs István s. k.
a tanács elnöke